

- Podobnie wolno przerwać użycie takich środków, ilekroć nie osiąga się spodziewanych skutków. W podejmowaniu jednak takiej decyzji, należy wziąć pod uwagę słuszne pragnienie chorego i jego domowników oraz opinie prawdziwie biegłych lekarzy. Ci ostatni rzeczywiście będą mogli przede wszystkim dokonać słusznej oceny, kiedy koszt środków i zatrudnionych do tego ludzi nie jest proporcjonalny do przewidywanych skutków oraz gdy stosowane środki lecznicze zadają choremu bóle lub powodują uciążliwości większe od przewidywanych korzyści.

- Zawsze wolno uznać za wystarczające środki powszechnie stosowane. Dlatego nie można nikomu nakazywać zastosowania takiego sposobu leczenia, który - chociaż jest już stosowany - nie wyklucza jednak niebezpieczeństwa albo jest zbyt uciążliwy. Odrzucenie takiego środka nie należy porównywać z samobójstwem; należy raczej uznać to za zwykłą akceptację sytuacji ludzkiej, za chęć uniknięcia trudnych zabiegów lekarskich, których korzyść nie odpowiada pokładanej w nich nadziei, albo niedopuszczenia do wielkich obciążeń rodziny lub społeczności.

- Gdy zagraża śmierć, której w żaden sposób nie da się uniknąć przez zastosowanie dostępnych środków, wolno w sumieniu podjąć zamiar nie korzystania z leczenia, które może przynieść tylko niepewne i bolesne przedłużenie życia, nie przerywając jednak zwyczajnej opieki, jaka w podobnych wypadkach należy się choremu. Nie stanowi to powodu, dla którego lekarz mógłby odczuwać niepokój, jakoby odmówił pomocy komuś znajdującemu się w niebezpieczeństwie.

ZAKOŃCZENIE

Normy zawarte w niniejszej Deklaracji są przeniknięte głębokim pragnieniem służenia człowiekowi zgodnie z planem Stwórcy. Jeśli z jednej strony życie należy uważać za dar Boga, to z drugiej strony śmierć jest nieunikniona. Jest więc konieczne, abyśmy nie przyspieszając w żaden sposób jej godziny mogli ją przyjąć w pełni świadomości naszej odpowiedzialności i z godnością. Chociaż śmierć przynosi koniec naszemu ziemskiemu życiu, to jednak równocześnie otwiera wejście do życia nieśmiertelnego. Dlatego wszyscy ludzie powinni duchowo przygotować się na to wydarzenie w świetle wartości ludzkich, a chrześcijanie w jeszcze większym - w świetle swojej wiary.

Jeśli chodzi o osoby zatrudnione w służbie zdrowia, to powinny czynić wszystko, by całe swoje doświadczenie zawodowe przeznaczyć dla dobra chorych i umierających. Niech jednak pamiętają, że podopiecznym należy się także inna pociecha, i to o wiele bardziej konieczna, mianowicie wielka dobroć i gorąca miłość. Posługa zaś, jaką świadczą ludziom, jest oddawana także samemu Panu, który powiedział: "Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili" (Mt 25, 40).

W czasie audiencji udzielonej niżej podpisanemu Kardynałowi Prefektowi, Ojciec Święty Jan Paweł II zaaprobował niniejszą Deklarację, uchwaloną na zebraniu plenarnym Świętej Kongregacji Nauki Wiary, i nakazał ją opublikować.

Rzym, w siedzibie Świętej Kongregacji Nauki Wiary, 5 maja 1980 r.

FRANJO Kard. ŠEPEK
Prefekt

+
Abp
Sekretarz

JÉRÔME
tyt.

HAMER
Loreny